

Slovo

Krenili smo proti njenemu domu. Skupaj smo hodili po poti. Okoli nas se je razlivala enkratna lepota. Narava nas je obljela kot ljubeča mati. Drevesa so se sklanjala v vetru in nam otožno šepetala dobrodošlico. V zraku pa se je dihala grobno tišina.

Sem smo torej prišli, mnogi prvič in verjetno tudi poslednjikrat. Nekaj nas je spet združilo. Nikoli si ne bi mislili, da se bomo tako kmalu srečali. In vendar...

Prinesli smo rože zanjo. Če bi jih videla, bi od sreče zajokala. Toda jokali smo mi, ker smo prišli jemati slovo — za vedno...

Še eno mlado življenje je ugasnilo. Mi, ki ostajamo, še ne moremo verjeti, da se je res zgodilo. Strmimo predse in solze zalivajo naša lica.

Ona se smeje in je vesela v naši družbi. Pijemo, pojemo, plešemo in upamo, sanjamo, molimo... A vse je zaman. Ena sama sila je močnejša: to je sila strahu, žalosti in obupa nad življenjem. Nekoč je še hrepnela, zdaj ne več...

Počasi se premikamo, pred nami se ziblje križ, za njim krsta pokrita z belimi rožami.

Ali smo ljudje popolnoma otopeli? Ali res nismo zmožni več videti sočloveka, tistega najbližjega, ki nam hodi ob strani? Kako to, da so kar naenkrat naše želje postale tako težko uresničljive, skoraj neizvedljive? So te naše želje res tako daleč od edino pravega hotenja?

Res je. Nekateri ljudje se po nepotrebem mučijo z neumnimi mislimi, mogoče so »preveč občutljivi«. Kako to, da danes prav beseda občutljivost zveni tako negativno? Ali ne lahko predstavlja tudi nekaj lepega in osrečujočega?

Danes ni več časa, da bi ga izgubljali v pogovorih, s sočustvovanjem, z občutljivostjo. Večina ljudi misli le na sebe, na svoje koristi in uspeh. Individualizem se vedno bolj krepi.

Ni več čuta za občudovanje in ne za človeka.

Čut. To je srce, kamorkoli ga postaviš: v besedo ali v življenje. In življenje je lahko tako lepo, če le najdeš nekoga, da je pripravljen sočustvovati s tabo.



Marija Kasl na Sv. Višarjah 22. avgusta letos

Nekdo je zapisal: »Bogastvo človeka se ne kaže v njegovem imetju, ampak v njegovem razdajanju.«

In kaj človek podari človeku?

Samega sebe, to, kar ima in je zanj najdragocenejše, daruje del svojega življenja. To ne pomeni, da se žrtvuje za drugega, ampak preprosto daruje največ: daruje mu svoje veselje, svoje zanimanje, svoj humor, svojo žalost, vse najživahnnejše znake svoje biti. V tem dajanju bogati drugega. Ne razdaja se zaradi vračanja. Dajati je samo po sebi najslastnejša radost. Dajati pomeni iz drugega delati bitje, ki daje in skupaj si delita radost, da se čutita živa. V aktu dajanja se nekaj rodi in občutek vzajemne hvaležnosti za življenje, ki se je rodilo v njiju, ju sedaj družijo. To pomeni, da je ljubezen moč, ki rojeva ljubezen...

Do danes sem svojo mladost in nje živahnost delila z drugimi. Toda pridejo trenutki nemoči, da bi zajokala. Pa mi ne uspe. Zavedam se, da me drugi potrebujejo, čeprav mojo pomoč odvrtaajo. Mo-

goče jih je sram ali pa so le preveč ponosni, da bi sprejeli oporo od neizkušenih. Neizkušeni?! Koliko ljudi še čuti, da niso sprejeti za to, kar so?

Toda ne sme me biti prav nič sram še najmanjše solze, ki steče za mojega prijatelja. To ni znak šibkosti, ampak globokega čustva ljubezni. In če hočete ljubezen, se zavedajte, da je ta dvosmerna cesta.

Solza ni samo tista, ki steče po licu. Solza je tudi bolečina, tista skrita, ki je nihče ne vidi. Usta se lahko še kako raztezajo v nasmeh, videz je sreče poln, a ti — duša se skrita zvijaš od trpljenja in nisi zmožna zajokati. Ne moreš več živeti...

Na tvojo krsto smo položili rože. To je bil naš poslednji dar.

Zdaj smo daleč od tvojega groba, a ti si nam zelo blizu.

In veš, kje si? V našem srcu. In tu boš ostala.

Zbogom, draga prijateljica.

Lilijana Filipičič

V LJUBEZNI NI STRAHU!

19. september, sobota. Čisto navadna sobota, kot mnoge v teku enega leta. Skratka običajna septembrska sobota za marsikoga, morda celo delovni dan. Dan, ki spominja na marsikatere druge sobote, petke, srede... Samo vreme je bilo nekoliko čudno, nenavadno. Lepo, vroče, poletno... Nekateri so si privoščili dodatno plavanje in sončenje, drugi pa sprehod na Kras. Kot ponavadi. Še prej pa zajtrk, nato kosilo, morda še malico. Kot ponavadi.

Stična, 19. september, sobota. Ista sobota, isto vreme, a vendar res nekoliko drugačna sobota za slehernega izmed pettisočih udeležencev sedmega srečanja slovenskih mladih katoličanov. Pet tisoč mladih je skupno proslavilo svetovni dan mladih. Vsak je v Stično prišel z isto željo, pa čeprav iz različnih krajev in celo držav: doživeti, pričati in deliti z ostalimi mladimi lastno mladostniško življenjsko voljo, probleme, želje, skratka zaživeti vsaj za en dan v skoraj utopični skupnosti mladih tisto krščanstvo, ki si ga mladi res želijo, tisto življenje v skupnosti, ki temelji na evangelijskih temeljih, skratka okusiti pravi okus življenja. Sedanje družbe in ureditve si umetno krojijo nove obleke, ustvarjajo prečudovite zunanje fasade le da bi zakrile svoj pravi in edini namen: ustvarjanje novih »vrednot«, oz. negacija tistih, ki temeljijo na ljubezni do bližnjega, medčloveški ljubezni in spoštovanju. Z rušenjem temeljev človeške biti postane tudi samo človeško življenje bolj podobno gradu iz kart kot pa iz opek. Človekova narava potrebuje pravo, pristno ljubezen, zaupanje do bližnjega. Želja po karieri, gonja za gmotnimi osebnimi dobrinami večkrat zahtevata vedno več kot to, kar pravzaprav nudita, vendar se žal marsikateri odloči za slednje. Le iz osebne koristi in pohlepa.

Posledice pa kaj kmalu pridejo na dan. Samo bežen pogled na naše vsakdanje življenje. Človek je tudi v družbi pravzaprav sam. Sam. Vsak se rad izogiba samoti, kajti samota je v nasprotju s socialnim življenjem, za katerega je bil človek ustvarjen. Družji se z mnogimi ljudmi, le da bi ga lahko prepričali, da le ni sam, da konec koncev ima tudi on nekaj prijateljev. Tudi drugi v njegovi družbi mislijo isto. To je edina stvar, ki jih veže. Ostalo pa je le osebna kariera, uspeh za vsako ceno.

Človek na tak način pozabi ljubiti, spreminja pomen besed in vrednot. Orwellova prerokba o ustvarjanju novega jezika z novimi pomeni za besede se počasi izpolnjuje. Dan za dnem. Ljubezen, prijateljstvo? Kaj še to pomeni dandanes? Marsikaj, vse in nič. Vse to je kot kaka matematična formula, iz katere lahko razberemo le črke in številke. Nič drugega, če ne poznamo pomena sle-

hernega znaka. Če ne poznamo smisla. In ko enkrat pozabimo smisel, bo za nas ta formula ostala še vedno samo ena izmed mnogih možnih alfanumeričnih kombinacij. Nič več in nič manj. Ostal bo le videz, forma.

Človek večkrat pozablja na smisel. Izgublja ga, zato izgublja tudi pomen slehernega stvar oz. dejanje v človeku in okoli nje. Vsako dejanje bi moralo nastati iz ljubezni, ko pa človek izgubi pravi pomen te besede se začenja majati celotna komplicirana zgradba človeške biti. Človeka je strah. Strah ga je pred okolico, strah ga je, ker z nobenim ne more oz. ne zna spregovoriti odkrite besede, strah ga je, ker nikjer ne najde potrebne opore, strah ga je, ker ni ljubljen, strah ga je, ker ne zna več ljubiti. Pozabil je, se odpovedal z željo, da si bo ustvaril novo življenje, saj mu vendar te stvari ne koristijo za uspeh, kvečjemu so celo ovira. Ovira za »novega človeka«. Vse revolucionarne teorije poudarjajo pojem novega človeka ter si ga skušajo »zgraditi«. Rušijo mu temelje, prepričanje, vrednote, skratka njegovo bistvo. Ponudijo mu blagostanje,

prinašajo pa apatično zasvojenost, praznoto. Strah namesto ljubezni. Brezupen položaj namesto upanja. Prazen nič. Nesmisel, ker Smisel pač ne obstaja.

Mladi se temu skušamo upirati. Pettisočiči v Stični smo hoteli na svoj način to poudariti. Prišli smo iskat Smisel, Vrednoto, Bistvo. Skupno, kot prava skupnost smo v ta namen posvetili naše molitve, naše petje ter naše notranje, intimne priprošnje. Spoznali smo mnogo novih ljudi, ki so nas s pogovorom in izmenjavo misli obogatili, doživeli smo toplino sprejema s strani prijateljev, ne nazadnje tudi čudovit sončni dan.

Vse to smo doživeli zaradi Njegove ljubezni. Doživeli smo Njegovo ljubezen, Njega, ki nas nikoli ne zapušča. Mi se kvečjemu lahko oddaljimo od Njega, mi se lahko oddaljimo od Ljubezni, mi lahko izbiramo med ljubeznijo in strahom. Prostovoljno.

Strah je mogoče premagati le z ljubeznijo, s pomočjo Njegove ljubezni. Mladi, ki smo se zbrali v Stični, smo se razšli vsak na svoj dom prav s to mislijo in srcu.

Peter Rustja

V novo šolsko leto s starimi problemi

Začenja se novo šolsko leto. Nimam namena govoriti o (ne)razpoloženju dijakov, žalosti ob končanih počitnicah in podobnem. Govoril bom o konkretnih šolskih vprašanjih, ki so žal še nerešena. Eno izmed teh bolečih točk predstavljajo učilnice v drugem nadstropju paviljona B bivše umobolnice. V te prostore bi se morali vseliti nekateri razredi Trgovskega Tehničnega Zavoda »ŽIGA ZOIS«. Ker na sedežu zavoda na Vrdelski cesti ni dovolj prostora za vse razrede (štivilo dijakov se je namreč v zadnjih letih povečalo) je prišlo do dogovora, da bo strokovni zavod »JOŽEF STEFAN« odstopil trgovskemu zavodu nekaj učilnic. Ti prostori (vsega skupaj jih je sedem) pa so bili potrebni popravila in popravila so potrebni tudi zdaj, ker kljub vsem zagotovitvam niso še pričeli z deli.

Iz tega razloga se je v soboto, 19. septembra, s pokrajinskim odbornikom za šolstvo Cavicchiolijem srečala delegacija Slovenske skupnosti, ki so jo sestavljali tajnik mestne sekcije dr. Peter Močnik ter predstavnik Mladinske sekcije SSK Silvija Callin in David Slobec. Delegacijo je spremljal pokrajinski odbornik za kulturo dr. Zorko Harej.

V zvezi z neizpolnjeno obljubo o začetku popravilnih del, ki bi se morala pričeti pred skoraj letom dni, so člani delegacije odločno protestirali, v odgovor pa jim je odbornik Cavicchioli zagotovil, da bodo z deli pričeli že v septembru, ker je tako bilo sklenjeno na zadnji seji pokrajinskega odbora. Člani delegacije so zagotovilo vzeli na znanje, vendar so izjavili, da bodo v primeru zavlačevanja in neizpolnjevanja obljub primerno ukrepali za zaščito pravic dijakov.

Rekel bi, da se zopet nahajamo pred klasičnim primerom, kako drže oblasti, v tem primeru tržaška Pokrajina, dano besedo, ko imajo opravka s slovenskimi ustanovami. Upamo seveda, da bodo tokrat obljubo izpolnili. Na žalost velja v teh krajih že 33 let tradicija, da Slovenci živimo praktično od obljub, ki so v večini primerov ostale brez posledic.

Zato je sobotna akcija Slovenske skupnosti hvalevredna in dobrodošla: treba je namreč nastopati odločno, udariti po mizi, ko je to potrebno. Če posvečajo v pokrajinskem odboru tolikšno pozornost osmicam, bi lahko vsaj toliko (če ne več!!!) pozornosti posvetili problemom slovenskih šol na Tržaškem.

Ivan Žerjal

Sappada '87 - Poročati, mladi in...

Od 13. do 16. septembra se je v Sappadi odvijal tridnevni seminar, ki sta ga pripravila Škofijska komisija in središče za mladinsko pastoralo. Srečanja se je udeležilo skoraj osemdeset mladih predstavnikov različnih skupin, organizacij in gibanj, ki so aktivno prisotni v tržaški škofiji ter lepo število duhovnikov, redovnikov in redovnic.

Po devetih letih in šestih srečanjih, je Sappada upravičeno postala šola, realnost, način kako graditi mladinsko pastoralo v tržaški škofiji. Brez Sappade ni mladinske pastore, in ni mogoče priznati, kljub mnogim izkušnjam, ene same Cerkve, edine poti vere.

To je odvisno predvsem od vzdušja, ki se ustvari in pa od časa, ki je na razpolago. Sappada nudi tako različne trenutke in metode poročanja: referate, študijske skupine, pričevanja (letos tudi audiovizualna), misli škofa Bellomija, jutranje hvalnice in sklepe večernice.

Tema letošnje Sappade je bilo **misijonarstvo kristjana** in je bila povzeta v glavnih referatih: don Malnatija in don Vatte.

Dve sta bili tudi vodilni niti, temelj vsega letošnjega dela: dokument italijanskih škofov »Občestvo in misijonska skupnost« in dokument »Ideje in predlogi za pastoralo mladih v tržaški Cerkvi«, ki ga mladi člani Komisije imenujejo kar enostavno »načrt« in ki naj bi služil za neposredno spoznavanje naše krajevne Cerkve.

Tu gre pohvaliti številno udeležbo različnih mladinskih stvarnosti, saj se je letos prvič zgodilo, da so, kljub manjšemu številu udeležencev, bile zastopane skoraj vse župnijske mladinske skupine, organizacije in gibanja. To je bila izrecna želja in zasluga Središča, ki se je tudi potrudilo, da je povabilo širok krog predstavnikov in s tem skoraj v celoti krilo škofijski teritorij.

Žal to ne velja za slovenske katoličane. Zavedamo se, da ni lahko zaupati ljudem, ki niso naklonjeni slovenskemu narodu. Ne moremo in ne smemo pa dovoliti, da bi se začeli zapirati tudi tistim ljudem (po večini mladim), s katerimi imamo nekaj skupnega in ki nazadnje si želijo spoznati slovenski narod in njegovo kulturo. Želijo si — brez diskriminacij in razlik — enakosti. In za to besedo stoji ena sama razlaga — biti prisoten in odgovoren kristjan, odgovoren za svoje misli in dejanja, odgovoren za svoj čas, za zgodovino 20. stoletja.

Najbolj pričakovani trenutek vseh treh študijskih dni je bilo zaključno zborovanje, s katerim so animatorji skupin in člani Komisije, skupno s škofom, potegnili črto pod vsem delom in ponudili udeležencem temeljne zaključke. Predavanje je tudi letos bilo zaupano škofu Bellomiju.

Misijonarstvo mladih v Trstu je razdelil na tri točke: prvo se razvija v notranjosti vsake skupine, drugo v okviru cerkvenih skupnosti, torej med skupinami, in še nazadnje na »klasičen« način, to je »k človeku« — v tretji svet.

V prvo skupino spadajo potrebe sistematične kateheze, boljše priprave mladih animatorjev, metode za lažjo vključitev posameznikov v skupine, želja po nepretrganem sporočanju ter sodelovanju med Italijani in Slovenci.

Škof Bellomi se je nato lotil druge točke. Tu je prišel na dan predlog, da bi ustanovili šolo za animatorje, ki jo organizira italijanska Katoliška akcija (Ac) in bi tako krila po-

trebe škofijske pastore; da bi dali oporo osrednjim strukturam ter podprli pobude za spoznavanje v Trstu živečih narodnih skupin in še nazadnje, da bi si osvojili metodologijo dokumenta »Cerkev in teritorij«, ki je bil vir študija na lanskim pastoralnih dnevih.

Sappada '88 bi mogoče obrodila še boljše sadove.

Toda v tem trenutku je želja Škofijske komisije, Središča ter škofa Bellomija ta, da bi bili mladi katoličani v Trstu vedno bolj pripravljeni sprejeti prostovoljno delo, da bi bili zmožni reči da žrtvi v korist drugih in tako pripomogli k preobrazbi žalostnega videza našega mesta.

Končno bi lahko spoznali, da človek s skupnimi močmi lažje dela, spoznava sebe in druge ter tako pospešuje skupno rast.

Lilijana Filipčič

Basen o abonmajski kampaniji

Mrdi dvoriščni rod je pred nekaj dnevi prejel s strani starih gledaliških mačkov vabilo, naj vpišejo čimprej mladinski abonma za novo gledališko sezono 1987/88.

Da bi ne ukrepal vsak po svoje, se je dvoriščni mladež organiziral ter sklical javno posvetovanje, na katerem naj bi vsak povedal svoje. Odzvalo se jih je res veliko! Predsedoval je mladi kuža, ki je kljub mlečnozobosti veljal za najrazglednejšega dvoriščnega prebivalca. Najprej se je k razpravi prijavil junec. S svojim posegom (od katerega lahko povzamemo le zadnje misli: »Mene to ne zanima. Kaj bi z duhovno hrano? Važna je resnična hrana!«) ni mogel zatajiti rodbinskega inteligenčnega kvocienta. Junec lahko postane vol ali bik, zabit pa bo ostal do smrti!

Tudi mali osliček ni zatajil svojih staršev, čeprav je svojo nezainteresiranost izrazil s povsem drugačnimi argumenti: »Repertoar je prezahteven in zame nedostopen!«

Junička je vse prisotne prikrla s svojim ne prav blagodejnim mukanjem. Ni se opredelila ne za ne proti. Ostal je nedorečen M...UUUU, ki bi ga navsezadnje lahko tolmačili z nekakšnim Nu, če gredo drugi, grem tudi jaz.

Žrebiček je veselo zahrzal ter s tem izrazil pripravljenost na kakršenkoli umetniški ali neumetniški podvig.

Prašiček je zvedavo vprašal, ali je komu znano, če bo režijski koncept odkril v posameznih komadih kakšno packarijo, če se bo dalo med predstavami kakšno gledalko prijeto za stegno in jo poljubiti, pa če se bo v odmorih kaj jedlo in pilo. Ker mu tega nihče od prisotnih ni mogel zajamčiti, se je končno le odločil, da poizkusi srečo in vpiše abonma.

Gos in koza nista mogli zatajiti svojega bistva. Prav nič nista razpravljali. Njima je šlo le, da kaj bosta oblekli in kako se bosta našminkali.

Petelinček je izjavil, da ima v svojem še nedoraslem haremu preveč dela, pa tudi sicer bi njemu, ki vedno poje isto vižo, gledališče prav nič ne koristilo.

Tudi mladoletna kokoška je bila mnenja, da njeni kurji možgani ne prenesejo »velikega teatra«.

Mucka se je muzala, predla čas in čakala, kaj se bodo drugi odločili.

Kanarček je zažrgolel od radosti. Njegova pesniška duša je takoj izrazila svojo pripravljenost zleteti iz svoje kletke kamorkoli. Nikjer bi se ne mogel počutiti slabše.

Psiček se je kljub svoji mladosti navzel gospodarjevih manir. Zelo rad je poslušal radio ter gledal televizijo. Na živce so mu šle samo risanke, ker so predstavljale pse v nedodanih karikaturah.

On je dvoriščne živali prepričal, da je najboljše, če prav vsi vzamejo gledališki abonma, da se vsestransko izobražujejo. Svoj govor je zaključil z zgodovinsko frazo: »Žival, ki se ne izobražuje ostane v civilizirani družbi samo uboga žival!«

Gledališče »gledaliških mačkov« je radostno vpisalo med svoje abonente vse dvoriščne živali.

Vpis sta zamudila le polž in mala želvica. Oba pa sta vpisala abonma za naslednjo sezono. Sicer pa ti dve živalici ne spadata v sklop domačih dvoriščnih živali.

Kaj pa vi? Ste že vpisali abonma?

Boste razmislili?

Gledališče vas čaka!

Rezervirajte: SVOJ SEDEŽ V SVOJEM GLEDALIŠČU!

A. R.

Osebni vtisi iz Drage '87

Če za trenutek grem mimo predavanj, je »DRAGA '87« bila zame predvsem priložnost za nova spoznanja. Tako se je tudi zgodilo: letošnji Dragi je prisluhnilo veliko mladih iz matične domovine, zamejstva in zdomstva. Čeprav sem bil v družbi z njimi le nekaj dni, sem si o njihovem življenju, ambientu in mislih ustvaril bolj ali manj jasno sliko.

Najbolj so me zanimali mladi iz Argentine, to se pravi člani tretje (v nekaterih primerih celo četrte) generacije slovenske povojne politične emigracije. Povedati je treba, da so »Argentinci« precej odprti, čeprav sem v njih občutil še nekaj kapljic tistega izredno globokega protikomunizma, s katerim so prežeti njihovi dedje in očetje, ki so na lastni koži doživeli tragedijo državljanske vojne v Sloveniji (in v Jugoslaviji) ter povojnega političnega begunstva. Prav tako izredno globoko pa je tudi njihovo krščanstvo, ki bi lahko bilo za našo mladino zgled, predvsem dandanes, ko pri nas krščanstvo doživlja krizo.

Sedaj bi ta uvod zaključil in prešel na naslednje poglavje, na poglavje predavanj. Žal se nisem mogel udeležiti jutranjega nedeljskega predavanja, udeležil pa sem se ostalih treh. Zdela so se mi precej zanimiva, predvsem predavanje dr. Andreja Finka, ki je očitno zadel v črno, ko se je dotaknil dogodkov iz druge svetovne vojne. Dr. Fink je sicer govoril o življenju argentinskih Slovencev, tistih, ki so se v Argentino preselili po letu 1945, dober del predavanja pa je posvetil dogodkom, ki so se med drugo svetovno vojno odvijali v Sloveniji in o katerih se je do zdaj le malo govorilo: boju med partizani in domobranci.

Čeprav je predavatelj govoril resnico o državljanski vojni in revoluciji, je po mojem mnenju takratne dogodke predstavil s pre-

cej črno-belo tehniko. Iz njegovega predavanja je izgledalo, kot da so bili vsi partizanski komunisti (večina pa jih je bilo katoličanov) in vsi domobranci dobri kristjani, čeprav tega dr. Fink ni trdil in se je z največjo dobro voljo izogibal enačice partizan-komunist.

Kot mlad človek gledam na dogodke iz vojnih časov s precejšnjo oddaljenostjo in mislim, da se bo z mano strinjala večina zamejske mladine. Prav je, da se o vojnih dogodkih razpravlja, nasprotujem pa vsakršni politični instrumentalizaciji. Mislim, da po 40 letih lahko trezno razpravljamo o takratnih dogodkih, ne da bi tvegali ponovne spore in sovraštva med »belimi« in »rdečimi«.

Nekaj pomislekov imam tudi na račun diskutantov. Prijatelj mi je dejal, da premnogo ljudi prihaja k mikrofonu s svojim lastnim predavanjem in ga tam »prebere«. No, jaz ne bi hotel trditi ravno tega, dejstvo pa je, da nekateri diskutanti nekako »monopolizirajo« debato, in to večkrat z nerazumljivimi izrazi, ki utegnejo spraviti v zadrego preprostega poslušalca. Za debato pa se večkrat prijavljajo vedno eni in isti ljudje, ki v večini primerov obujajo spomine na pretekle čase (na staro Jugoslavijo, na vojno itd.). Zaman sem čakal, da se bo med vsemi temi osebami pojavil kak nov obraz, ki bi bil po možnosti obraz mlajšega človeka.

Na koncu bi še izrazil obžalovanje, ker DRAGA že nekaj let nima zamejskega predavatelja, ki bi govoril o zamejski problematiki. Bolje bi bilo, ko bi bil ta predavatelj predstavnik zamejske mladine, ki bi predstavil probleme, težnje in ideje naše generacije. Res je, da so na DRAGI '84 Tomaž Simčič, Peter Močnik in Marko Tavčar predstavili rezultate ankete, ki so jo naredili med takratnimi slovenskimi maturanti. O mladih predstavnikih zamejstva pa se še vedno govori premalo. Treba je okroglih miz, anket, predavanj in Draga se mi zdi najprimernejši »teren« za kako tako pobudo. Kaj res nimamo nobenega mlajšega izobraženca, ki bi se lotil take problematike?

Ivan Žerjal

Tržaški mešani zbor: V novo sezono z novim dirigentom

Tržaški mešani zbor je že pred dvema tednoma pričel z vajami za sezono 1987/88. Sezona se je začela s pomembno spremembo: dolgoletni dirigent Tomaž Simčič je po enajstih letih opustil krmilo zbora, ker bo šel na izpopolnjevanje v Ljubljano. Dobil je namreč štipendijo ljubljanske univerze. Novi dirigent je Andrej Pegan, mlad tržaški glasbenik, ki med zamejskimi Slovenci in ne samo med njimi, slovi kot odličen organist, saj je diplomiral iz orgel na tržaškem konservatoriju »TARTINI«. Zbor je pridobil tudi sedem novih pevk, nekaj pevk in pevcev, ki v zadnjih letih iz različnih razlogov niso utegnili prihajati k vajam, pa se je vrnilo v zbor.

Med drugim ima zbor letos na programu gostovanje v Strassburgu, na povabilo tamkajšnje nemške manjšine. Gostovanje se bo odvijalo v prvih dneh novembra. Zato ima zbor vaje vsako sredo in petek ob 19.15 v Peterlinovi dvorani v Trstu na ulici Donizetti 3. Glede pevske tehnike in dihalnih vaj bo z dirigentom sodelovala bivša članica zboru Marta Fabris, diplomirana v solopetju.

Srečanje študentov in mlajših izobražencev na Sv. Višarjah

V dneh od 20. do 23. avgusta 1987 so se zbrali na Sv. Višarjah slovenski študenti in mlajši izobraženci iz vseh treh Slovenij: iz Argentine, iz matične domovine, s Koroške, iz Gorice in Trsta. Bilo jih je nad 40. Tri dni so skupaj iskali, kaj bi lahko storili kot Slovenci in kristjani za svoj narod tam, kjer so. Preko predavanj so se seznanili s problematiko Slovencev v Italiji, ostajalo pa jim je še veliko časa za medsebojne stike in razgovore. Sklenili so nova poznanstva in utrjevali stara, ob koncu pa so izdelali še okvirni načrt za prihodnje leto. Ker smo v Marijinem letu so izbrali za rdečo nit svojega dela in razmišljanj lik Mater božje.

Udeleženci iz Trsta in Gorice so se obvezali, da bodo temo minulega leta Za življenje peljali naprej še v tem letu. Niso bile namreč še izkoriščene vse možne poti, prav zato je treba razširiti krog ljudi, ki se za to zanimajo, morda celo s konkretnimi akcijami, ki naj bi bile v pomoč materam v stiski.

Ob koncu srečanja so nekateri prisotni opozorili na to, da kot katoliški laiki moramo razmišljati o znamenjih časa in poiskati odgovore na vprašanja sedanjega trenutka. Izkoristiti bi morali tudi možnosti, ki jih nudijo časopisi kot so Nedelja, Mladinska vez, Ognjišče, Tretji dan in Rast in poglobiti sodelovanje med njimi.

RAST, mladinska priloga Mladike — 1987. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, oktober 1987 To številko je uredil Peter Rustja.

Proslava ob obisku škofa Jenka v domu Moronu. Na sliki so zbori iz doma San Justa, Morona in Ramos Mejia (Buenos Aires)

